



Arrest

**nr. 305 120 van 18 april maand 2024
in de zaak X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.-P. R. MUKENDI
Rue du Baudet 2/2
1000 BRUXELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 april 2024.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H.-P. R. MUKENDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Congolese nationaliteit.

Verzoeker verklaart sinds 1991 in België te verblijven.

Hij diende tweemaal een verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken werd op respectievelijk 16 mei 1994 en 27 oktober 1999 geweigerd.

Op 26 januari 2000 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op grond van de wet van 22 december 1999.

Op 21 mei 2001 werd verzoeker toegelaten tot een onbeperkt verblijf.

Op 10 juni 2013 werd verzoeker door de Correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor 5 jaren wegens vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen en wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. misdaad of wanbedrijf.

Op 25 juni 2013 werd verzoeker bij eenvoudige schuldverklaring veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Brussel wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, wegens wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging, en wegens namaking of vervalsing van een paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje / gebruikmaking van een nagemaakt of vervalst paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje.

Uit een schrijven van de Franse autoriteiten van 23 februari 2016 bleek dat verzoeker opgesloten zat in een penitentiaire instelling in Laon (Frankrijk).

Van 16 september 2020 tot 28 januari 2023 verbleef verzoeker in een penitentiaire instelling in Maubeuge (Frankrijk).

Op 22 februari 2023 vroeg verzoeker om zich terug in te schrijven. Zijn C-kaart was verstreken sinds 6 september 2021.

Op 16 maart 2023 werd zijn aanvraag tot herinschrijving geweigerd, daar hij zijn recht op terugkeer verloren was door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.

Op 23 maart 2023 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Tegen dit bevel diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit een aanvraag tot bilaterale terugname van de Nederlandse autoriteiten van 17 augustus 2023 bleek dat verzoeker op 23 mei 2023 in Nederland werd aangehouden op strafrechtelijke gronden en aansluitend in detentie werd geplaatst.

Op 22 december 2023 verwierp de Raad het beroep tegen voormeld bevel van 23 maart 2023.

Op 8 april 2023 nam verweerder opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal met vasthouding met het oog op verwijdering naar zijn land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Dilbeek op 08.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer: naam: M. M. voornaam: K.

geboortedatum: (...) 1965

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

o 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene heeft meermaals de openbare orde geschaad.

Op 10.06.2013 werd hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren wegens vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen en wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf. Op 25.06.2013 werd de betrokkene bij eenvoudige schuldigverklaring veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brussel wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, wegens wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging en wegens namaking of vervalsing van een paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje / gebruikmaking van een nagemaakt of vervalst paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje.

Ook blijkt uit zijn dossier dat hij van 16.09.2020 tot en met 28.01.2023 in de penitentiaire instelling in Maubeuge (Frankrijk) verbleef en blijkt uit een schrijven van de Franse autoriteiten van 23.02.2016 dat de betrokkene toen opgesloten zat in de penitentiaire instelling in Laon. Verder blijkt uit een aanvraag tot bilaterale terugname van 17.08.2023 door de Nederlandse autoriteiten dat de betrokkene op 23.05.2023 in Nederland aangehouden werd op strafrechtelijke gronden en aansluitend in detentie geplaatst werd. Gelet op de aard en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene verklaarde op 08.04.2024 sinds 1991 in België te zijn. Hij diende twee keer een asielaanvraag in, op 28.01.1993 en 02.12.1998, die telkens geweigerd werd door het CGVS, respectievelijk op 16.05.1994 en 27.10.1999. Op 26.01.2000 diende hij een aanvraag tot machtiging tot verblijf in, in toepassing van de wet van 22.12.1999 met betrekking tot de regularisatie van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvende op het Belgisch grondgebied. Op 21.05.2001 werd hij toegelaten tot onbeperkt verblijf.

BIJLAGE 13 SEPTIES CR – OV (...)

Op 02.02.2023 heeft de betrokkene gevraagd om zich terug in te schrijven. Zijn C-kaart was immers verstreken sinds 06.09.2021. Op 16.03.2023 werd zijn vraag tot herinschrijving geweigerd, daar hij zijn recht op terugkeer verloren is door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. De betrokkene verbleef in een penitentiaire instelling in Maubeuge (Frankrijk) van 16.09.2020 tot en met 28.01.2023. Er werd hem ook een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen, aan hem betekend op 23.03.2023. De betrokkene tekende op 21.04.2023 beroep aan tegen dit bevel, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp dit beroep op 22.12.2023. Op 15.09.2023 werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd – bij een bilaterale overname door België van Nederland – en door de politie van PZ Grens aan hem betekend.

De betrokkene verklaarde dat zijn drie kinderen en twee kleinkinderen in België zijn. Het feit dat zij de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf, evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met één van zijn kinderen en diens gezin. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn kinderen of kleinkinderen.

Bovendien kan het feit dat familieleden van de betrokkene in België verblijven, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 EVRM aangezien de betrokkene de voorbije jaren inbreuken heeft gepleegd zowel in België als in het buitenland die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Uit de bepalingen van §2 blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De afgelopen jaren verbleef hij in een penitentiaire instelling in Frankrijk (Maubeuge), namelijk van 16.09.2020 tot en met 28.01.2023, aldus recent en gedurende meer dan twee jaar. Uit zijn dossier blijkt tevens uit een schrijven van de Franse autoriteiten van 23.02.2016 dat de betrokkene toen opgesloten zat in de penitentiaire instelling te Laon. In een aanvraag tot bilaterale terugname van 17.08.2023 door de Nederlandse autoriteiten wordt bovendien vermeld dat de betrokkene op 23.05.2023 in Nederland aangehouden werd op strafrechtelijke gronden en aansluitend in detentie geplaatst werd.

Op 10.06.2013 werd hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren wegens vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen en wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf. Op 25.06.2013 werd de betrokkene bij eenvoudige schuldigverklaring veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brussel wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, wegens wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging en wegens namaking of vervalsing van een paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje / gebruikmaking van een nagemaakt of vervalst paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje.

Gezien het strafrechtelijk verleden van de betrokkene en gelet op de aard van de gepleegde feiten worden zijn persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit het dossier van de betrokkene kan niet blijken dat hij tijdens zijn detentie banden heeft onderhouden met ons land of dat deze van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn kinderen en kleinkinderen door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Congo of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in Congo, zijn land van herkomst. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat de betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Congo waar hij geboren en getogen is en tot zijn 28 jaar heeft gewoond. Er kan bijgevolg gesteld worden dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst en dat re-integratie mogelijk is. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen in België van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. De betrokkene verklaart dat hij astma heeft. Hij legt geen medische documenten voor die dit staven en bewijst niet dat het hem zou verhinderen te reizen of terug te keren naar Congo. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

BIJLAGE 13 SEPTIES CR – (...)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene heeft op 23.03.2023 kennis genomen van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Hij verblijft sindsdien illegaal op het grondgebied. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.03.2023 dat hem betekend werd op 23.03.2023. Op 15.09.2023 werd dit bevel herbevestigd en door de politie van PZ Grens aan hem betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

o Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

De betrokkene heeft meermaals de openbare orde geschaad.

Op 10.06.2013 werd hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren wegens vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen en wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf. Op 25.06.2013 werd de betrokkene bij eenvoudige schuldigverklaring veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brussel wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, wegens wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging en wegens namaking of vervalsing van een paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje / gebruikmaking van een nagemaakt of vervalst paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje.

Ook blijkt uit zijn dossier dat hij van 16.09.2020 tot en met 28.01.2023 in de penitentiaire instelling in Maubeuge (Frankrijk) verbleef en blijkt uit een schrijven van de Franse autoriteiten van 23.02.2016 dat de betrokkene toen opgesloten zat in de penitentiaire instelling in Laon. Verder blijkt uit een aanvraag tot bilaterale terugname van 17.08.2023 door de Nederlandse autoriteiten dat de betrokkene op 23.05.2023 in Nederland aangehouden werd op strafrechtelijke gronden en aansluitend in detentie geplaatst werd. Gelet op de aard en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene heeft op 23.03.2023 kennis genomen van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Hij verblijft sindsdien illegaal op het grondgebied. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.03.2023 dat hem betekend werd op 23.03.2023. Op 15.09.2023 werd dit bevel herbevestigd en door de politie van PZ Grens aan hem betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De betrokkene heeft meermaals de openbare orde geschaad. Op 10.06.2013 werd hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren wegens vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen en wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf.

Op 25.06.2013 werd de betrokkene bij eenvoudige schuldigverklaring veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brussel wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, wegens wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging en wegens namaking of vervalsing van een paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje / gebruikmaking van een nagemaakt of vervalst paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje.

Ook blijkt uit zijn dossier dat hij van 16.09.2020 tot en met 28.01.2023 in de penitentiaire instelling in Maubeuge (Frankrijk) verbleef en blijkt uit een schrijven van de Franse autoriteiten van 23.02.2016 dat de betrokkene toen opgesloten zat in de penitentiaire instelling in Laon. Verder blijkt uit een aanvraag tot bilaterale terugname van 17.08.2023 door de Nederlandse autoriteiten dat de betrokkene op 23.05.2023 in Nederland aangehouden werd op strafrechtelijke gronden en aansluitend in detentie geplaatst werd. Gelet op de aard en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Congo omdat hij in België zijn hele jeugd heeft doorgebracht en omdat zijn kinderen en kleinkinderen, zijn hele familie, hier in België is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. De betrokkene verklaart dat hij astma heeft. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De betrokkene heeft op 23.03.2023 kennis genomen van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Hij verblijft sindsdien illegaal op het grondgebied. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.03.2023 dat hem betekend werd op 23.03.2023. Op 15.09.2023 werd dit bevel herbevestigd en door de politie van PZ Grens aan hem betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Congo."

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 24 juli 2019, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van: de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM. Tevens voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden

die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze uitgebreid gemotiveerd is. Er wordt zowel verwezen naar de juridische grondslag van de bestreden beslissing, als naar de feitelijke omstandigheden die er aan ten grondslag liggen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Vooreerst stelt verzoeker dat hij niet werd ingelicht aangaande de intrekking van zijn verblijf. Hij stelt dat dat hij via de bestreden beslissing vernomen heeft dat zijn B-kaart op 26 februari 2019 werd gesupprimeerd. Hij stelt dat hij in deze periode geopereerd is aan kanker en dat hij op 28 mei 2019 zelfs met zijn gezin gereisd heeft en dat hij geenszins op de hoogte was van deze intrekking.

De Raad merkt op dat de kritiek die verzoeker uit ten aanzien van de beslissing tot intrekking van zijn verblijf niet dienstig is. De kritiek van verzoeker heeft immers geen uitstaans met huidige beslissing en is om deze reden dan ook onontvankelijk. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2023 waarin wordt gesteld:

"Meneer heeft overeenkomstig artikel 19 van de wet van 15.12.1980 het recht op terugkeer verloren na een afwezigheid van meer dan één jaar uit België en was bij terugkeer bovendien niet meer in het bezit van een geldige verblijfs-of vestigingsvergunning (zie bijgevoegde beslissing dd.16.03.2023)."

Verzoeker kan aldus niet ernstig stellen dat hij niet op de hoogte zou zijn van de beslissing tot intrekking van zijn verblijf.

Betreffende artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker enkel dat hij vreest vervolgt te worden in zijn land van herkomst. De verklaringen van verzoeker zijn niet alleen zeer summier maar ook bijzonder vaag. Hij geeft geen enkele uitleg betreffende de redenen van de vermeende vrees voor vervolging, noch legt hij uit door wie hij vreest vervolgt te worden, ... Bovendien heeft verzoeker tot twee maal toe een verzoek om internationale bescherming ingediend en werden beide verzoeken afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met dit nietszeggende betoog

verduidelijkt verzoeker op geen enkele wijze in welk opzicht dat artikel 3 van het EVRM is geschonden. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker met de schending van artikel 3 van het EVRM ook nog verwijst naar zijn medische toestand, waarbij hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij geopereerd werd aan kanker, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van zijn medische toestand. Niettegenstaande dat uitdrukkelijk gepeild werd naar de medische toestand van verzoeker, heeft hij hier niets van gezegd. Verzoeker verklaarde enkel dat hij aan astma lijdt en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat met deze verklaring rekening werd gehouden.

Met zijn blote bewering maakt verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet aannemelijk.

Wat artikel 5 van het EVRM betreft, heeft dit betrekking op de vrijheidsberoving en zoals hiervoor reeds werd gesteld is heeft de Raad geen rechtsmacht om de beslissing tot vasthouding te onderzoeken. In zijn middel geeft verzoeker geen enkele toelichting aangaande de vermeende schending van dit artikel.

De schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond en aldus is dit onderdeel van het middel voor zover het al ontvankelijk zou zijn, minstens niet ernstig te noemen.

Uit een eenvoudige lezing van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending van artikel 8 van het EVRM viseert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt dat hij een gezinsleven heeft met mevrouw D. en zijn kinderen. Ten bewijze van dit gezinsleven verwijst hij naar een reis dat het gezin gezamenlijk naar Kinshasa (Congo) heeft ondernomen.

De Raad verwijst naar de bespreking van artikel 8 van het EVRM in zijn arrest nr. 299.364 van 22 december 2023 dat luidt als volgt:

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen

van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij betoogt dat zij haar familiaal en gezinsleven sinds 1993 heeft uitgebouwd in België, dat al haar kinderen in België geboren zijn en er hun leven hebben uitgebouwd en nooit elders hebben gewoond of verbleven, dat haar kerngezin integraal in België woont, hetgeen niet onlogisch is daar zij sedert 1993 zelf ook definitief haar land van herkomst heeft verlaten, dat zij bij haar meerderjarige zoon woont en samen met diens gezin een gemeenschappelijk huishouden vormt, dat gelet haar huidige status zij op heden geen inkomen kan verwerven en onderhouden wordt door haar kinderen en volledig afhankelijk is van hun financiële en/of materiële ondersteuning, dat zij een minderjarig kleinkind heeft van 7 jaar met wie zij een echte en hechte vader-zoon relatie heeft en dewelke zij wenst te bestendigen, dat alle leden van haar kerngezin daarenboven over een verblijfsrecht van onbepaalde duur dan wel de Belgische nationaliteit beschikken en dat zij een familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM in België heeft uitgebouwd.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige kinderen, hun gezinnen en haar kleinkind te worden aangetoond.

Het loutere feit dat de verzoekende partij hier haar familiaal en gezinsleven sinds 1993 heeft uitgebouwd in België, dat al haar kinderen in België geboren zijn en er hun leven hebben uitgebouwd en nooit elders hebben gewoond of verbleven, dat haar gezin integraal in België woont, hetgeen niet onlogisch is daar zij sedert 1993 zelf ook definitief haar land van herkomst heeft verlaten, doet geen afbreuk aan voormelde overwegingen. De Raad herhaalt dat in beginsel de bescherming van artikel 8 van het EVRM betrekking heeft op het kerngezin en dit bestaat uit ouders en minderjarige kinderen. Er blijkt niet dat de verzoekende partij heden nog een gemeenschappelijk huishouden heeft met minderjarige kinderen van haar. Waar de verzoekende partij wijst op de samenwoont met een meerderjarig kind en diens gezin en betoogt met hen een gemeenschappelijk huishouden te vormen, merkt de Raad op dat de loutere samenwoont niet aantoonbaar dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Ook uit het louterponeren dat er sprake is van een gemeenschappelijk huishouden blijkt dit niet. De verzoekende partij betoogt dat zij onderhouden wordt door haar kinderen en volledig afhankelijk is van hun financiële en/of materiële ondersteuning, doch beperkt zich tot loutere ongestaafde beweringen. Zij voegt hiervan geen (objectieve) bewijsstukken bij het verzoekschrift, noch kan dit afgeleid worden uit het administratief dossier. Ook uit het loutere feit dat zij gelet haar huidige status op heden geen inkomen kan verwerven, kan niet ipso facto afgeleid worden dat zij financiële en materiële ondersteuning nodig heeft die werd geboden door haar kinderen. Ook door louter te betogen dat zij een minderjarig kleinkind heeft van 7 jaar met wie zij een echte en hechte vader-zoon relatie heeft en welke zij wenst te bestendigen, toont zij geenszins aan dat er tussen haar en haar kleinkind een afhankelijkheidsrelatie bestaat die verder gaat dan de gewone affectieve banden tussen familieleden. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid die de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. Het loutere feit dat zij meent dat er sprake is van een kerngezin en dat alle leden van dat gezin over een verblijfsrecht van onbepaalde duur dan wel de Belgische nationaliteit beschikken, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat waar de verzoekende partij betoogt dat het onduidelijk is of de verwerende partij nu al dan niet van mening is of er tussen haar en haar kinderen en kleinkinderen een gezinsleven is, zij niet kan gevolgd worden nu ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van een gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij ten laste is van haar familieleden.

Hoewel de relaties van de verzoekende partij met haar meerderjarige kinderen, hun gezinnen en haar kleinkind(eren) niet onder een beschermingswaardig gezins- of familielevens vallen, worden ze bekeken als onderdeel van het privélevens van de verzoekende partij.

In het kader van haar privélevens, wijst de verzoekende partij er ook op dat zij leeft, woont en werkt in België sinds 1993, ononderbroken (behoudens de periode van detentie in Frankrijk), dat zij alhier over een vaste verblijfplaats beschikt, dat zij haar leven hier heeft uitgebouwd en dat zij een privélevens heeft in België dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd. Daarnaast betoogt zij dat zij geen enkele relatie, noch connectie heeft met haar land van herkomst, daar zij dit sinds 1993 definitief verlaten heeft, dat indien zij gedwongen zou worden terug te keren, zij niets van dit alles heeft, dat zij er geen werk heeft, noch een dak boven haar hoofd, noch familie, dat zij er de iuro en de facto geen opvang zou hebben en in haar land van herkomst op straat zou komen te staan zonder sociaal en familiaal vangnet.

De Raad stelt vast dat het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatia*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Blijkens de rechtspraak van het Hof, waarnaar de verzoekende partij ook verwijst in het verzoekschrift, moet men aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privélevens" in de zin van artikel 8 van het EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familielevens of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privélevens (eigen vertaling, EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term "privélevens" (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

In casu kan niet ontkend worden dat de verzoekende partij inderdaad gedurende zeer lange tijd in het Rijk verbleven heeft, waarvan ook een groot deel in legaal verblijf. Er blijkt eveneens niet betwist dat de verzoekende partij veel familieleden in België heeft. Deze vallen zoals supra gesteld niet onder een beschermingswaardig gezins- of familielevens, maar kunnen, het weze herhaald, eerder bekeken worden als onderdeel van het privélevens van de verzoekende partij (EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 43).

Daargelaten de vraag of er in casu van een beschermingswaardig privélevens moet uitgegaan worden – nu de verzoekende partij behoudens haar familierelaties nalaat om de banden die zij tijdens haar verblijf in België heeft opgebouwd te specificeren, laat staan concreet aannemelijk te maken dat deze banden dermate hecht zijn dat kan vastgesteld worden dat zij in België een privélevens heeft ontwikkeld dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming – blijkt dat de gemachtigde in zijn motieven hoe dan ook is overgegaan tot een belangenafweging.

De gemachtigde wijst er in dit verband op dat het feit dat enkele familieleden de Belgische nationaliteit hebben verkregen en in België verblijven de verzoekende partij niet automatisch het recht op verblijf geven, evenmin het feit dat zij samenwoont met één van haar minderjarige (lees: meerderjarige) kinderen die Belg is, dat het feit dat de familieleden in België verblijven niet kan behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien de verzoekende partij de voorbije jaren inbreuken heeft gepleegd zowel in België als in het buitenland die de openbare orde schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM, dat uit deze bepalingen blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Er wordt ook op gewezen dat de verzoekende partij de afgelopen jaren in een penitentiaire instelling in Frankrijk verbleef van 16 september 2020 tot en met 28 januari 2023, dat uit het dossier niet kan blijken dat zij tijdens haar detentie banden heeft onderhouden met ons land of dat deze van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Daarenboven wordt nog vastgesteld dat de verzoekende partij vanaf de geboorte jarenlang in haar land van herkomst heeft gewoond tot volwassen leeftijd, van 1965 tot 1993, dat bijgevolg kan gesteld worden dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong en een re-integratie mogelijk is, dat er geen tegenindicaties te vinden zijn in het dossier. Er wordt tot slot nog op gewezen dat vanuit het land van herkomst de verzoekende partij de gekijkte procedure

kan volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om haar meerderjarige kinderen in België te bezoeken en dat haar gezin haar kan bezoeken in het land van herkomst.

Uit voormelde motieven blijkt vooreerst duidelijk dat de verwerende partij niet is uitgegaan van een situatie van eerste toelating en dat zij het jarenlang verblijf in het Rijk niet betwist.

In casu betreft het, zoals de verzoekende partij ook voorhoudt, een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

Uit de bestreden beslissing volgt dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 19 van de Vreemdelingewet, daar zij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten en zij het recht op terugkeer heeft verloren en niet meer in het bezit is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie en de bescherming van de openbare orde.

De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarkozy en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarkozy en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van fair balance- toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden, zoals de verzoekende partij ook voorhoudt, een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat niet blijkt dat de banden van de verzoekende partij met België van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze opwegen tegen het actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde, waarbij ook de banden met het land van herkomst in ogenschouw worden genomen.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat er sprake is van een summiere motivering rond artikel 8 van het EVRM die geen duidelijkheid verschaft, noch dat nergens blijkt dat er, in het licht van de specifieke omstandigheden die moeten afgewogen worden, een zorgvuldige belangenafweging werd gemaakt door de verwerende partij.

De verzoekende partij betoogt dat waar overwegingen van openbare orde een rol spelen, zoals in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging. Zij betoogt dat enkel zeer ernstige redenen een verwijdering van gevestigde vreemdelingen die het grootste deel van hun leven doorbrachten in het gastland kunnen rechtvaardigen, dat in casu de verwerende partij meent dat zij de openbare orde schaadt, maar nergens heeft aangegeven dat zij op ernstige, laat staan zeer ernstige wijze de openbare orde schaadt, noch wordt aangeduid over welke "inbreuken" het gaat en er wordt verwezen naar een straf ondergaan en uitgesproken in een ander land dan het gastland, dat dit nochtans wel vereist is volgens de criteria, dat zoals blijkt uit de

rechtspraak van het EHRM, meer bepaald het arrest Maslov t.g. Oostenrijk van 23 juni 2008, enkel zeer ernstige redenen een verwijdering van een gevestigde vreemdeling kunnen rechtvaardigen. Volgens de verzoekende partij motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing wel waarom de inbreuk die zij pleegde de openbare orde schaadt, maar niet waarom de openbare orde op zeer ernstige wijze geschaad werd of welke andere ernstige redenen er zijn om aan te nemen dat het noodzakelijk is om haar te verwijderen, dat in casu de verwijdering niet noodzakelijk is om de openbare orde te vrijwaren, noch proportioneel, dat de inbreuk die zij pleegde niet ernstig genoeg is in verhouding met de belangen die zij in België heeft, dat het immers gaat om een gevestigde vreemdeling en dan de inbreuken van zeer ernstige aard moeten zijn opdat een verwijdering proportioneel zou zijn, quod non. De verzoekende partij vervolgt dat elke inbreuk op de wet een verstoring van de openbare orde impliceert, dat dit echter niet betekent dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt, dat dit enkel het geval is wanneer de verstoring van de openbare orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zij meent dat hierbij de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) relevant is en stelt vervolgens dat ook op dit vlak de motivering faalt daar hieruit niet kan afgeleid worden waarom van haar een dreiging voor de openbare orde uitgaat die actueel, werkelijk en voldoende ernstig is, waarbij zij toelicht, opnieuw onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat de vaststelling van een actuele bedreiging vereist dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, dat het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich niet voldoende is, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten, dat er een risico tot recidive moet zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd, dat er immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans moet bestaan dat het individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan, dat een louter hypothetische kans niet volstaat. Zij meent dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat er voor de verzoekende partij een risico op recidive bestaat, dat zij evenmin heeft aangetoond dat de verzoekende partij een werkelijke bedreiging uitmaakt van een fundamenteel belang van de maatschappij, dat minstens de verwerende partij dit onvoldoende heeft onderzocht en er onvoldoende over heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij wijst op de rechtspraak van het EHRM in de zaak Maslov en de vereiste van "zeer ernstige redenen van openbare orde", lijkt zij eraan voorbij te gaan dat het in de voormelde zaak ging om een gevestigde migrant die zijn of haar kindertijd en jeugd rechtmatig in het gastland heeft doorgebracht. Immers wordt in punt 75 van het voormelde arrest gesteld "In short, the Court considers that for a settled migrant who has lawfully spent all or the major part of his or her childhood and youth in the host country very serious reasons are required to justify expulsion. This is all the more so where the person concerned committed the offences underlying the expulsion measure as a juvenile." (vrije vertaling: Kortom, het Hof is van oordeel dat voor een gevestigde migrant die zijn of haar kindertijd en jeugd geheel of voor het grootste deel rechtmatig in het gastland heeft doorgebracht, zeer ernstige redenen nodig zijn om uitzetting te rechtvaardigen. Dit geldt des te meer wanneer de betrokkene de strafbare feiten die aan de uitzettingsmaatregel ten grondslag liggen, als minderjarige heeft gepleegd.)

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt in haar verzoekschrift, een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het is inderdaad zo dat deze criteria des te meer van toepassing zijn in die gevallen waar een verzoeker geboren is of op jongere leeftijd is toegekomen in het gastland en aldaar het grootste deel van zijn leven, zoals zijn kindertijd en jeugd, heeft doorgebracht. In zulk geval zijn er zeer ernstige redenen vereist om een verwijdering te rechtvaardigen (EHRM 10 april 2012, nr. 606286/09, Balogun v. Verenigd Koninkrijk, par. 46).

Met haar betoog inzake de vereiste van "zeer ernstige redenen van openbare orde", gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij niet op het Belgische grondgebied is geboren noch er haar kindertijd en jeugd heeft doorgebracht. De verzoekende partij is geboren in 1965 en is pas sinds 1993 in België. Zij was aldus geruime tijd meerderjarig op het ogenblik van aankomst op het grondgebied.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij diende te motiveren waarom zij op ernstige, meer nog zeer ernstige wijze de openbare orde schaadt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij heeft onderzocht of een inmenging mogelijk is op grond van artikel 8, § 2 van het EVRM omwille van redenen van openbare orde, waarbij zij erop gewezen heeft dat de verzoekende partij de voorbije jaren inbreuken heeft gepleegd zowel in België als in het buitenland die de openbare orde schaden en dat de verzoekende partij de afgelopen jaren in een penitentiaire instelling in Frankrijk verbleef van 16 september 2020 tot en met 28 januari 2023, zodat er sprake is van een actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde.

De verzoekende partij kan inzake de invulling van het begrip 'redenen van openbare orde' in casu niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Immers is het Unierecht in casu niet van toepassing, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Wat er ook van zij, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij gemeend heeft dat er sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde dat voortvloeit uit het gedrag van de verzoekende partij, daar de verzoekende partij de voorbije jaren meermaals de openbare orde heeft geschaad zowel in België – waarbij uit het administratief dossier blijkt dat er ten aanzien van de verzoekende partij gerechtelijke hits zijn onder meer omwille van heling, criminele organisatie, in- en uitvoer van drugs, schriftvervalsing en zware diefstal alsook dat zij een gevangenisstraf uitzat van 2 juni tot 22 oktober 2004 – als in het buitenland, waarbij ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij de afgelopen jaren in een penitentiaire instelling in Frankrijk verbleef van 16 september 2020 tot en met 28 januari 2023, aldus meer dan twee jaar. De verzoekende partij stelt dat verwezen wordt naar een straf ondergaan en uitgesproken in een ander land dan het gastland, doch verduidelijkt niet, en de Raad ziet niet in, waarom de verwerende partij bij het beoordelen van het gevaar voor de openbare orde hiermee geen rekening mocht houden. Hoewel in de motieven van de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt om welke inbreuken het gaat, blijkt dit wel degelijk, doch minstens voor een aantal van de gepleegde feiten, uit het administratief dossier en blijkt voorts uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk waarom de verwerende partij van mening is dat het gedrag van de verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Zo wordt gewezen op het meermaals schaden van de openbare orde in zowel België als het buitenland en het zeer recent ondergaan gevangenschap in Frankrijk voor meer dan twee jaar. Gelet op voormelde overwegingen in de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat zij een actuele en werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde, dat minstens de verwerende partij dit onvoldoende heeft onderzocht en er onvoldoende over heeft gemotiveerd. De verzoekende partij laat bovendien zelf na om aannemelijk te maken dat de door haar gepleegde "inbreuken" niet van die aard of ernst zijn dat hieruit kan besloten worden dat zij de openbare orde heeft geschaad of niet van die aard of ernst zijn dat de overwegingen van openbare orde kunnen opwegen tegen haar privébelangen. Door louter te betogen dat in casu de verwijdering niet noodzakelijk is om de openbare orde te vrijwaren, noch proportioneel, dat de inbreuk die zij pleegde niet ernstig genoeg is in verhouding met de belangen die België heeft, dat het immers gaat om een gevestigde vreemdeling en dan de inbreuken van zeer ernstige aard moeten zijn opdat een verwijdering proportioneel zou zijn, quod non, toont zij dit niet aan. Evenmin door louter voor te houden dat zij de inbreuk die zij heeft gepleegd betreurt en deze niet wenst te minimaliseren, doch dat een grondig onderzoek nodig is onder artikel 8 van het EVRM om het volledige plaatje te bekijken.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de duur van het verblijf in het land van waar zij zal verwijderd worden ook een rol speelt, dat zij in België aankwam in 1993 en toen 28 jaar oud was, dat zij ondertussen 30 jaar ononderbroken in België verblijft, dat haar volledige volwassen leven zich tot hier toe in België afspeelt, dat zij een verblijfsrecht verkreeg. Zij stelt dat het niet correct is wanneer de verwerende partij voorhoudt dat er geen bezoeken werden gedaan door haar familie wanneer zij in detentie zat, dat integendeel haar familie haar aldaar kwam bezoeken en haar ook is blijven steunen, dat de contacten eveneens over de telefoon bestendigd werden. Ook stelt zij dat de verwerende partij de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden die de verzoekende partij heeft met België onderschat en de band met het herkomstland overschat, dat minstens de verwerende partij naar de banden met het herkomstland geen grondig onderzoek heeft gevoerd, dat haar kerngezin in België leeft, woont en werkt en hier allen een verblijfsrecht of de Belgische nationaliteit hebben. Zij betoogt dat de verwerende partij geen concrete beoordeling maakt van de banden tussen haar en haar kinderen en kleinkinderen, dat de verwerende partij aldus in gebreke is gebleven om een ernstig en grondig onderzoek te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het feit dat zij enige tijd in de gevangenis heeft doorgebracht hier niets aan verandert, dat deze feiten de verwerende partij niet ontslaan van haar verplichting om een individuele en ernstige beoordeling te maken van haar privé- en gezinsleven. Zij meent dat hetzelfde geldt met betrekking tot haar banden met het thuisland, dat de verwerende partij zich beperkt tot het zeggen, en niet bewijzen, dat er geen tegenindicaties zijn zonder dit ook daadwerkelijk na te gaan, dat zij aldaar geen familie meer heeft die haar kan opvangen, dat zij sinds meer dan 30 jaar uit Congo is vertrokken en hier onafgebroken verbleef en nooit terugkeerde naar haar land van herkomst, dat zij geen gezins- of familieleven heeft in Congo en dat haar privé- en gezinsleven zich volledig in België afspeelt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan betogen dat zij gedurende 30 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft. Zo blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat zij in een penitentiaire instelling verbleef in Frankrijk van 16 september 2020 tot en met 28 januari 2023 en blijkt voorts uit het administratief dossier dat zij ook 2016 een bepaalde periode in Frankrijk in gevangenschap vertoefde.

Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de omvang van de banden in België, alsook de aanwezigheid van

onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet, en dat zij deze elementen heeft afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zo wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing, dat het feit dat enkele familieleden de Belgische nationaliteit hebben verkregen en in België verblijven haar niet automatisch het recht op verblijf geven, evenmin het feit dat zij samenwoont met één van haar minderjarige (lees: meerderjarige) kinderen die Belg is, dat de verzoekende partij de afgelopen jaren in een penitentiaire instelling in Frankrijk verbleef van 16 september 2020 tot en met 28 januari 2023, dat uit het dossier niet kan blijken dat zij tijdens haar detentie banden heeft onderhouden met ons land of dat deze van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Daarenboven wordt nog vastgesteld dat de verzoekende partij vanaf de geboorte jarenlang in haar land van herkomst heeft gewoond tot volwassen leeftijd, van 1965 tot 1993, dat bijgevolg kan gesteld worden dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong en een reïntegratie mogelijk is, dat er geen tegenindicaties te vinden zijn in het dossier. Er wordt tot slot nog op gewezen dat vanuit het land van herkomst de verzoekende partij de geijkte procedure kan volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om haar meerderjarige kinderen in België te bezoeken en dat haar gezin haar kan bezoeken in het land van herkomst.

De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze de duur van haar verblijf in België waar zij aankwam toen zij 28 jaar oud was en het feit dat zij alhier een verblijfsrecht verkreeg, afbreuk doen aan voormelde motieven. Er blijkt overigens gelet op het feit dat zij op 28-jarige leeftijd naar België kwam en gelet op de veroordelingen en verschillende verblijven in penitentiaire instellingen in Frankrijk, niet dat haar volledige volwassen leven zich in België afspeelt, noch dat er sprake is van een onderbroken verblijf. Waar de verzoekende partij voorts betoogt dat het niet correct is wanneer de verwerende partij voorhoudt dat er geen bezoeken werden gedaan door haar familie wanneer zij in detentie zat, dat integendeel haar familie haar aldaar kwam bezoeken en haar ook is blijven steunen, dat de contacten eveneens over de telefoon bestendig werden, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins staaft, zodat zij ook met een dergelijk betoog geenszins aannemelijk maakt dat de motieven van de bestreden beslissing betreffende de belangenafweging foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn. Ook door louter te betogen dat de verwerende partij de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden die de verzoekende partij heeft met België onderschat en de band met het herkomstland overschat, dat haar kerngezin in België leeft, woont en werkt en hier allen een verblijfsrecht of de Belgische nationaliteit hebben, toont zij dit niet aan. Uit het loutere feit dat haar familieleden in België leven, wonen en werken kan niet afgeleid worden dat er sprake is van privébelangen die opwegen tegen de redenen van openbare orde. In dit kader werd er door de verwerende partij terecht op gewezen dat het loutere feit dat enkele familieleden de Belgische nationaliteit verkregen en in België verblijven alsook het feit dat zij samenwoont met één kind, haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat uit het dossier niet kan blijken dat zij tijdens de detentie in Frankrijk banden heeft onderhouden met ons land of dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde, dat de verzoekende partij vanuit het land van herkomst de geijkte procedures kan volgen om haar meerderjarige kinderen in België te bezoeken en dat haar gezin haar in het herkomstland kan bezoeken. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen concrete beoordeling maakt van de banden tussen haar en haar kinderen en kleinkinderen, dat de verwerende partij aldus in gebreke is gebleven om een ernstig en grondig onderzoek te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het feit dat zij enige tijd in de gevangenis heeft doorgebracht hier niets aan verandert, doch verduidelijkt deze banden niet, behoudens het feit dat het aldus familieleden betreft, zodat zij niet aantoonde dat de verwerende partij bij de voormelde belangenafweging met bepaalde relevante elementen omtrent haar privébelangen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. Waar de verzoekende partij meent dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de banden met het herkomstland, dat de verwerende partij zich beperkt tot het zeggen, en niet bewijzen, dat er geen tegenindicaties zijn zonder dit ook daadwerkelijk na te gaan, gaat zij voorbij aan de motieven waar erop gewezen wordt dat de verzoekende partij vanaf haar geboorte jarenlang in haar herkomstland heeft gewoond tot de volwassen leeftijd, namelijk van 1965 tot 1993. Het komt de Raad gelet op voormelde overwegingen niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor te stellen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong en een re-integratie mogelijk is. De verzoekende partij toont door louter te beweren dat zij in het land van herkomst geen familie meer heeft die haar kan opvangen, dat zij sinds meer dan 30 jaar uit Congo is vertrokken en hier onafgebroken verbleef en nooit terugkeerde naar haar land van herkomst, dat zij geen gezins- of familieleven heeft in Congo, dat haar privé- en gezinsleven zich volledig in België afspeelt, ook niet aan dat er wel degelijk sprake zou zijn van tegenindicaties.

De verzoekende partij toont met haar betoog aldus geenszins aan dat de verwerende partij voorbij gegaan is aan haar verplichting om een individuele en ernstige beoordeling te maken van haar gezins- en privéleven, noch dat er van een nauwkeurig onderzoek geen sprake is, noch dat de verwerende partij zowel de ernst van het gevaar voor de openbare orde als haar privé- en familieleven en banden met België verkeerd inschatte, noch dat bijgevolg de proportionaliteitstoets te kort schiet, noch dat de belangenafweging op onzorgvuldige

wijze gebeurde. Uit de motieven blijkt voorts ook duidelijk waarom de verwerende partij meent dat de maatregel noodzakelijk en proportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op een onzorgvuldige, voorbarige en disproportionele wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, noch dat de verwerende partij kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gehandeld door op voorbarige wijze te concluderen dat het familiale en persoonlijke belang van de verzoekende partij ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur in het licht van voormelde bepaling aannemelijk gemaakt."

Dit arrest van de Raad is inmiddels definitief aanwezig in het rechtsverkeer en de Raad wijst dienaangaande op het gezag van gewijsde.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker thans stelt een gezin te vormen met mevrouw D. en de kinderen. Deze verklaring strookt niet met de verklaringen die verzoeker eerder heeft afgelegd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering. Hij brengt geen enkele indicatie bij van dit gezinsleven. Uit het attest van gezinssamenstelling dat verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift blijkt dat hij samenwoont met zijn meerderjarige zoon.

Het feit dat verzoeker in zijn middel stelt dat hij in 2019 nog gereisd heeft met zijn familieleden doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker verwijst ook naar een belofte om hem in dienst te nemen. De Raad stelt vast dat dit slechts een belofte betreft. Er is op dit ogenblik nog geen sprake van een tewerkstelling. Hiermee toont verzoeker prima facie niet aan dat dit een hinderpaal vormt voor een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan aangaande zijn gezinsleven en privéleven, zodat de Raad zich kan beperken tot de verwijzing naar zijn uitspraak, zoals hiervoor weergegeven.

Verzoeker heeft een schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt. De beschouwingen van verzoekerlaten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

E. VAN DER WEL, Toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. VAN DER WEL

J. CAMU